

CRÒNICA

Sánchez Guerra, en el seu discurs ha dit:

«Jo no soc republicà, però reconec solament el dret que té Espanya a proclamar la República».

ANY I

GRANOLLERS, DIVENDRES 28 FEBRER 1930

Núm. 11

DE MIG DIA A MIG DIA

Responent a una agressió

Cal que posem fi a una agressió injusta amb la que certs elements han pretés desprestigiar-nos; havem volgut abans, però, deixar passar l'empemta de l'agressió, que com una fiblada d'insecte malestruc, es sent damunt la pell, preferint, amb reposada calma, sense l'influència momentània de l'ofensa, contestar tal com es mereixen aquests que prediquen *una honestedat que a tota hora ha de resplandir en la conducta dels qui en els pobles s'imposen la missió d'exercir un guiatge envers un més elevat esperit de ciutadania*, i a l'ensens son col·laboradors, admetent en ses columnes les més greus ofenses, contra aquells a qui ells saluden amb aquests mots transcrits. Afegeixen, els que d'amagat pretenen fer el joc contra nosaltres, que ells *volen informar amb tota imparcialitat als seus lectors, de les incidències a les quals donguin lloc la nova actuació ciutadana*, i en el mateix número de la fulla periòdica on s'insereix aquest paragraf es dona cabuda a un escrit que ofèn la nostra ideologia, palesa mostra de la cantada imparcialitat. Diuen que s'imposaren, des de sa naixença, l'apartament total en les lluites polítiques, i dintre la seva lliberalitat, serà la tribuna pública, sols per a *informar als lectors*.

No som pas dels que els plau entrar en lluites periodístiques fent esdevenir la premsa en una tulla on es debatin qüestions personals, però davant d'una agressió que fereix els més sagrats sentiments, i feta a premeditació i per homes que es permeten dubtar i comprometre la nostra ideologia, quan són ells els que s'han prestat a totes les combinacions i dels que es coneixen els seus actes sense escrúpols, sols amb mirament al seu benestar, ens havem vist precisats a contestar l'ofensa amb fets concrets, retratant als agressors que sense mirament posen en dubte els nostres actes.

El fet de que durant la nostra actuació, de sempre, hagim mantingut relacions particulars amb totes aquelles persones que havem considerat cavalleresques, no resta valor al pensar polític de cada un, ja que la llibertat personal no admet coaccions de cap mena.

L'ideologia política, no priva de conservar l'amistat particular amb els adversaris, és de cavaller, i un principi d'educació, principi elemental de conducta, el tractar i respectar als consemblants.

Per l'agressor i pels que amb ell han pretés ridiculitzar-nos va la nostra rèplica. El lector jutjarà els fets, i els nostres amics polítics de Barcelona, aquells «me-

dis» catalanistes que havem pretés impressionar, es donaran bé compte qui son els que «amb escàndol» miren la nostra actual posició, que és la de sempre.

Respecte a l'actuació en el «Diari de Granollers», res més tenim d'afegir al que ferem públic a CRONICA en el número corresponent al dia 21 del corrent mes, tant sols que quasi tota la premsa barcelonina i la de la resta de Catalunya, feu pública la notícia quan deixarem de formar part d'aquella Redacció.

* * *

El senyor Francesc Glanadell, que des d'un diari de Barcelona en la secció comarcal, ens agredí, diumenge passat a *La Gralla* (dels que segons el periòdic és bon amic), publicà un altre *article*, per a denunciar-nos, no davant dels granollerins, sinó dels amics de Barcelona. Si el senyor Glanadell tingués alguna autoritat sobre nosaltres, o fos un home d'una ideologia immàcula, nosaltres hauriem procurat fer-li comprendre el seu erro, amb paraules cordialíssimes, però davant els fets, ens limitem a recordar-li quelcom del seu pasat polític.

Naturalment, com sempre encara que joves, en les primícies inicials de la política, batallàrem ja aprop dels regionalistes. La nostra llar fou el casal del paralisme vallesà fins a les últimes eleccions provincials. Les de diputats a Corts l'any 1923, celebrades en un local a propòsit, fóren les eleccions en que s'enfrontàren els senyors Trias de Bes i Torras. El Sr. Glanadell, aleshores, el trobem enfront del regionalisme poguent constatar el seu decidit apoi a favor de la candidatura d'en Torras, que no ens extranyà, si tenim en compte, el lligam de parentiu de llurs famílies. Però aquesta relació íntima, el Sr. Glanadell no la deixà perdre, cosa també justificadíssima puix són dels que creiem que els homes no deuen deixar-se dur per les passions, i que l'ideologia política no separa els tractes entre si, però el que devem remarcar a fi de deixar convenientment aclarida la personalitat del Sr. Glanadell, és que aquest aprofità l'amistat d'en Torras, perquè els homes de la *Dictadura li proporsionessin un empleo a l'Ajuntament de Barcelona*, i com que no ens dolen prendes tenim dades fahecents per a provar-ho, si és que el Sr. Glanadell ho desitja.

Aquest senyor *que posa en dubte* la nostra actuació, resulta, la seva vida política, una cosa de conveniència, donats els fets assenyalats.

* * *

Joves també, però la nostra petita perspicàcia política, fa que no ens passes per alt la nota de *La Gralla*, «d'inserció obligatòria».